

R O M Â N I A  
CURTEA DE APEL GALAȚI  
SECȚIA A II- A CIVILĂ  
ÎNCHEIERE

Sedința publică din data de 16 septembrie 2020

Completul compus din:

PREȘEDINTE – (...)  
Judecător - (...)  
Judecător – (...)  
Grefier - (...)

-----

La ordine fiind soluționarea recursului promovat de pârâta (...), împotriva deciziei civile nr...../11.12.2019 pronunțată de Tribunalul B. în dosarul nr.... (sentință fond nr. .../28.01.2019 pronunțată de Judecătoria B. în dosarul nr....) în contradictoriu cu intimata reclamantă (...), cu sediul în B., jud.B., în cauza civilă având ca obiect pretenții.

La apelul nominal a răspuns pentru recurenta pârâta apărător ales, avocat (...). în baza împuternicirii avocațiale emisă de Baroul Brăila și înregistrată sub nr. 136952/2020 și pentru intimata SC A. G. I. E. SRL av. (...)

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei, în sensul că recursul se află la al doilea termen de judecată și că acest termen a fost acordat pentru lipsă de apărare a intimatei și pentru ca aceasta să ia cunoștință de conținutul cererii formulate de recurenta pârâta în sensul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art.519 și urm. Cod procedură civilă, cu dezlegarea unei chestiuni de drept, după care;

Curtea pune în discuția părților cererea formulată de recurenta pârâta în sensul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art.519 și urm. Cod procedură civilă, cu dezlegarea unei chestiuni de drept vizând incidența instituției prescripției dreptului la acțiune, raportat la modalitatea de soluționare a acțiunii anterioare, respectiv respingerea ei ca nefondată sau respingerea ei prin admiterea excepției invocată de partea adversă.

Apărătorul intimatei precizează că nu i-a fost comunicată cererea formulată și nu are cunoștință de conținutul acesteia, însă nu solicită termen în acest sens.

Apărătorul recurente solicită admiterea cererii formulate, apreciind că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de lege. Susține că problema de drept ce solicită a fi lămurită de Înalta Curte de Casație și Justiție constă în faptul că prezenta acțiune s-a promovat după ce anterior între părți a mai existat un litigiu ce a fost soluționat pe fondul cauzei, așa cum rezultă din toate hotărârile judecătorești atașate. Opinia recurente este că articolul 2539 alin. 2 teza a II-a Cod civil, pentru argumentele enumerate în cererea scrisă, ar trebui interpretat în sensul că o asemenea nouă acțiune ar fi admisibilă fără a se încălca toate acele principii enumerate numai în situația în care prima acțiune este respinsă fără a se antama fondul sau fără a fi soluționată pe fond.

În consecință, apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate, pe care de altfel le-a și enumerat în cererea formulată, arătând că nu a identificat ca prin hotărârile pronunțate de

Înalta Curte de Casație și Justiție să se fi pronunțat pe această chestiune de drept în nicio decizie de speță.

Solicită admiterea cererii, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție și suspendarea judecării prezentei cauze până la pronunțarea deciziei.

Curtea pune în discuție dacă chestiunea invocată de recurentă are sau nu două aspecte, respectiv dacă efectul de întrerupere a prescripției extinctive pe care îl oferă legea se produce chiar dacă în noua cerere de chemare în judecată sau de arbitraj nu se întâlnește tripla identitate (de părți, obiect sau cauză) în raport cu prima cerere și cel de-al doilea aspect vizează în ce fel ar putea fi soluționată prima cerere de chemare în judecată – respingere pe fond sau respingere pe excepție, care nu antamează fondul.

Apărătorul recurente apreciază că prin discutarea primului aspect se antamează fondul cauzei, iar în ceea ce privește cea de-a doua chestiune arată că răspunsul se regăsește în ultima frază din cererea pe care a formulat-o și care cuprinde întrebarea ce ar urma să fie adresată.

În ipoteza în care s-ar aprecia admisibilă sesizarea, Curtea pune în discuția părților dacă este necesară extinderea sesizării în sensul mai sus-precizat.

Apărătorul recurente apreciază că este necesară extinderea sesizării, deoarece izvorul litigiului este același. Precizează că în cea de-a doua acțiune singura diferență este temeiul de drept cu privire la care a făcut discuții și în motivarea cererii de recurs.

Apărătorul intimat arată că în ceea ce privește cele două probleme de drept puse în discuție și lămurite de instanță și care vizează potențialul efect întreruptiv al prescripției nu cunoaște dacă este o chestiune nouă asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu se fi pronunțat anterior, însă în funcție de verificările care urmează a fi efectuate de instanță și de constatările făcute poate fi sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție. Susține că în cauză s-a discutat de o excepție și nu pe fondul cauzei, și în situația în care se va aprecia că excepția dreptului material la acțiune reprezintă o chestiune de fond este admisibilă sesizarea ICCJ.

Opinează că în speță nu ar fi în prezența unei chestiuni de fond, întrucât este o chestiune de drept procesual, și ca atare nu este admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

## CURTEA,

Analizând probele administrate în cauză,

**I. constată admisibilitatea sesizării**, în conformitate cu prevederile art. 519 Cod procedură civilă, motivat de faptul că:

**1. de lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 2539 alin. (2) din Codul civil depinde soluționarea pe fond a cauzei.**

Astfel, prin cererea de chemare în judecată depusă la Judecătoria B. pe 09.01.2017 (data poștei), reclamanta (...) a formulat acțiune în răspundere contractuală în contradictoriu cu pârâta (...)

În motivare a arătat că, urmare a unor transferuri de active (de la reclamantă la societatea (...), care s-a divizat ulterior), un bun imobil („F. 5 V.”) a ajuns în proprietatea pârâtei, împreună cu producția agricolă neterminată, care fusese începută de reclamantă. (...) a facturat pârâtei suma de 157.831,85 lei, reprezentând tocmai producție neterminată, dar pârâta a refuzat plata facturilor.

Pârâta (...), în întâmpinare, a invocat, printre altele, excepția autorității de lucru judecat și excepția prescripției dreptului material la acțiune.

În motivarea acestor excepții a arătat că suma de 157.831,85 lei a mai fost solicitată de reclamantă într-un alt proces (ca parte a unei pretenții mai mari), înregistrat tot la Judecătoria B., pe 14.11.2012, în temeiul îmbogățirii fără justă cauză. Litigiul acela a parcurs două cicluri procesuale (în dosarele nr. ... și, respectiv, nr. .. iar, prin sentința civilă nr. ... din 17.03.2016 a Judecătoriei B., definitivă prin decizia nr. ... din 07.07.2016 a Tribunalului B. și irevocabilă prin decizia civilă nr. .. din 21.11.2016 a Curții de Apel G., s-a stabilit că cererea de obligare a pârâtei la plata sumei respective nu poate fi fundamentată pe îmbogățirea fără justă cauză, întrucât între părți există un contract valabil încheiat.

În prezenta cauză, prin sentința civilă nr. .. din 28.01.2019, Judecătoria B. a respins cele două excepții (trebuie menționat că, deși în dispozitivul hotărârii nu este menționată soluția cu privire la niciuna dintre ele, iar în considerente este analizată numai excepția prescripției, soluția de respingere este rezultatul logic al admiterii cererii de chemare în judecată). Soluția a fost menținută de către Tribunalul B., prin decizia nr. .. din 11.12.2019, care a analizat detaliat excepțiile. Astfel, cu privire la excepția autorității de lucru judecat, a reținut diferența de cauză între prima solicitare în instanță a sumei de 157.831,85 lei (în temeiul îmbogățirii fără justă cauză) și cea de-a doua (în temeiul răspunderii contractuale), astfel că nu este îndeplinită condiția triplei identități (de părți, obiect și cauză) între procese. Iar cu privire la excepția prescripției, a arătat că a doua cerere (din dosarul de față) a fost formulată la 09.01.2017, adică în termenul de 6 luni de la rămânerea definitivă a sentinței din primul proces (nr. ... din 17.03.2016), prin decizia nr. .. din 07.07.2016 a Tribunalului B., astfel că s-a produs efectul întreruptiv de prescripție reglementat de art. 2.539 alin. (2) din Codul civil.

Decizia nr. ... din 11.12.2019 a Tribunalului B. a fost recurată, inclusiv în ceea ce privește soluția dată asupra excepțiilor autorității de lucru judecat și, respectiv, a prescripției dreptului material la acțiune. Așadar, de modul de soluționare a celor două excepții, care se face raportat la dispozițiile art. 2.539 alin. (2) din Codul civil, depinde soluționarea pe fond a cauzei.

**2. problema de drept enunțată este nouă**, textul fiind cuprins într-o lege adoptată relativ recent (Legea nr. 287/2009 privind Codul civil a intrat în vigoare la 01.10.2011), iar soluția legislativă din art. 2.539 alin. (2) teza a II-a din Codul civil a fost introdusă tocmai prin acest act normativ. De altfel, legislația relevantă anterioară [art. 16 alin. (2) din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă] cuprindea și ea numai o parte din soluția legislativă cuprinsă în teza I (nu reglementa situația unei cereri de intervenție în procedura insolvenței).

**3. problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare**, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate astăzi, 16.09.2020.

## **II. Expunerea succintă a procesului:**

Prin cererea de chemare în judecată depusă la Judecătoria B. pe 09.01.2017 (data poștei), reclamanta (...) a formulat acțiune în răspundere contractuală în contradictoriu cu pârâta (...).

Pârâta (...), în întâmpinare, a solicitat respingerea acțiunii pentru autoritate de lucru judecat (în raport cu soluția irevocabilă din cauza ce a făcut obiectul dosarelor nr. .. și, respectiv, nr. ... ca fiind prescris dreptul material la acțiune (pretinsul contract dintre părți fiind anterior datei de 09.02.2012) și, pe fond, ca neîntemeiată.

În cauză s-a pronunțat Judecătoria B., prin sentința civilă nr. .. din 28.01.2019, ca primă instanță sesizată, și Tribunalul B., prin decizia nr. .. din 11.12.2019, ca instanță de apel. Ambele instanțe de fond au respins excepțiile ca neîntemeiate și au admis cererea de chemare în judecată.

Cauza se află pe rolul Curții de Apel G. – Secția a II-a civilă, fiind declarat recurs de către pârâta atât în ce privește modul de soluționare a excepțiilor, cât și a fondului cauzei.

## **III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:**

**1. apelanta-pârâtă (...)** apreciază că problema de drept vizează incidența instituției prescripției dreptului la acțiune, raportat la modalitatea de soluționare a acțiunii anterioare, respectiv respingerea ei ca nefondată sau ca urmare a admiterii unei excepții invocate de partea adversă. Partea subliniază că o nouă acțiune introdusă în termenul special de 6 luni prevăzut de art. 2.539 alin. (2) din Codul civil se poate face numai în condițiile în care prima acțiune a fost respinsă definitiv prin soluționarea unei excepții, iar nu pe fond, în caz contrar fiind încălcate mai multe principii fundamentale de drept (în special principiul securității juridice).

**2. intimata-reclamantă (...)** nu a formulat un punct de vedere scris, iar la termenul de judecată din 16.09.2020 a arătat, prin reprezentant, că lasă chestiunea la aprecierea instanței.

#### **IV. Punctul de vedere al completului de judecată:**

##### **1. redarea normei de drept interne ce urmează a fi supusă dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție:**

Normele a căror interpretare se solicită fac parte din materia dreptului civil, sunt cuprinse în Legea nr. 287/2009 privind Codul civil și au următoarea formă:

##### ***Art. 2.537 - Cazurile de întrerupere a prescripției***

*Prescripția se întrerupe:*

*(...)*

*2. prin introducerea unei cereri de chemare în judecată sau de arbitraj, prin înscrierea creanței la masa credală în cadrul procedurii insolvenței, prin depunerea cererii de intervenție în cadrul urmăririi silite pornite de alți creditori ori prin invocarea, pe cale de excepție, a dreptului a cărui acțiune se prescrie;*

*(...)*

##### ***Art. 2.539 - Cererea de chemare în judecată sau de arbitraj***

*(1) În cazurile prevăzute la art. 2.537 pct. 2 și 3, prescripția este întreruptă chiar dacă sesizarea a fost făcută la un organ de jurisdicție ori de urmărire penală incompetent sau chiar dacă este nulă pentru lipsă de formă.*

*(2) Prescripția nu este întreruptă dacă cel care a făcut cererea de chemare în judecată sau de arbitraj ori de intervenție în procedura insolvenței sau a urmăririi silite a renunțat la ea, nici dacă cererea a fost respinsă, anulată ori s-a perimat printr-o hotărâre rămasă definitivă. Cu toate acestea, dacă reclamantul, în termen de 6 luni de la data când hotărârea de respingere sau de anulare a rămasă definitivă, introduce o nouă cerere, prescripția este considerată întreruptă prin cererea de chemare în judecată sau de arbitraj precedentă, cu condiția însă ca noua cerere să fie admisă.*

*(3) Prescripția nu este întreruptă nici dacă hotărârea judecătorească sau arbitrală și-a pierdut puterea executorie prin împlinirea termenului de prescripție a dreptului de a obține executarea silită. În acest caz însă, dacă dreptul de a obține obligarea pârâtului este imprescriptibil sau nu s-a prescis încă, se va putea face o nouă cerere de chemare în judecată ori de arbitraj, fără a se putea opune excepția autorității de lucru judecat.*

*(...)*

Suplimentar, reproducem și următorul text din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil:

**Art. 205<sup>1</sup>** – *Dispozițiile art. 2.539 alin. (2) teza a II-a din Codul civil sunt aplicabile inclusiv în cazul în care prin hotărârea rămasă definitivă s-a luat act de renunțarea la judecată ori s-a constatat perimarea.*

Deși solicitarea de interpretare privește numai art. 2539 alin. (2) din Codul civil, am reprodus art. 2.537 (parțial) și art. 2.539 (integral) din Codul civil, precum și art. 205<sup>1</sup> din Legea nr. 71/2011, pentru că textul a cărui interpretare se solicită are legătură cu celelalte norme arătate.

Astfel, prescripția extinctivă se întrerupe prin introducerea unei cereri de chemare în judecată (*sau de arbitrare sau prin înscrierea creanței la masa credală în cadrul procedurii insolvenței sau prin depunerea cererii de intervenție în cadrul urmăririi silită pornite de alți creditori sau prin invocarea, pe cale de excepție, a dreptului a cărui acțiune se prescrie* – pentru ușurința exprimării, o vom desemna în continuare drept „cerere”), însă efectul întreruptiv nu se mai produce dacă cel care a făcut cererea a renunțat la ea, nici dacă cererea a fost respinsă, anulată ori s-a perimat printr-o hotărâre rămasă definitivă. Totuși, dacă reclamantul, în termen de 6 luni de la data când hotărârea de respingere sau de anulare (*sau de perimare sau prin care s-a luat act de renunțare* – art. 205<sup>1</sup> din Legea nr. 71/2011) a rămas definitivă, introduce o nouă cerere, prescripția este considerată întreruptă prin cererea precedentă, cu condiția însă ca noua cerere să fie admisă.

### **3. prezentarea jurisprudenței proprii instanței:**

Nu a fost identificată practică relevantă.

### **4. prezentarea jurisprudenței naționale/a altor state/comunitară/a drepturilor omului apreciate a fi relevantă pentru dezlegarea problemei de drept supuse analizei:**

Nu a fost identificată practică relevantă.

### **5. punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate:**

Problema de drept necesită lămurire sub două aspecte. Astfel, *o primă chestiune privește raportul dintre cele două cereri*. Legea face referire la „cerere” [art. 2.537 pct. 2 și art. 2.539 alin. (2) teza I] și, respectiv, la „noua cerere” [art. 2.539 alin. (2) teza a II-a], fără a preciza în vreun fel relația dintre acestea, ceea ce permite două interpretări.

*Într-o interpretare*, noua cerere (a doua cerere) trebuie să aibă același obiect, aceeași cauză și să privească aceleași părți ca și cererea inițială (prima cerere), altfel spus să fie reproducerea fidelă a acesteia. În acest caz, tripla identitate, specifică autorității de lucru judecat (art. 430-432 din Codul de procedură civilă) are anumite efecte care se reflectă în soluționarea noii cereri, fie sub forma limitării judecății în cazul acesteia din urmă, fie sub forma limitării condițiilor de invocare a excepției autorității de lucru judecat, așa cum se va arăta mai departe.

În favoarea acestei interpretări există un argument de text, respectiv art. 2.539 alin. (3) din Codul civil, care exclude posibilitatea de invocare a autorității de lucru judecat – în al doilea proces în raport cu soluția dată primei cereri – atunci când hotărârea judecătorească sau arbitrală și-a pierdut puterea executorie prin împlinirea termenului de prescripție a dreptului de a obține executarea silită, însă dreptul de a obține obligarea pârâtului este imprescriptibil sau nu s-a prescis încă. Or, invocarea autorității de lucru judecat nu s-ar putea face decât în cazul în care ambele cereri ar fi identice.

*Într-o altă interpretare*, a doua cerere poate suferi modificări în raport cu prima, fie sub aspectul cauzei (așa cum este situația în litigiul ce a determinat formularea prezentei cereri către Înalta Curte de Casație și Justiție), fie sub cel al obiectului, fie sub cel al părților.

Într-un astfel de caz, apare riscul ca efectul specific al prescripției extinctive (mai ales în ce privește termenul) să fie înfrânt dacă între cele două cereri de chemare în judecată există doar o legătură vagă. De exemplu:

- reclamantul ar putea introduce o nouă cerere de chemare în judecată împotriva aceleiași pârât, dar având un alt obiect și altă cauză, sub cuvânt că în prima cerere au fost aceleași părți, chiar dacă termenul de prescripție pentru cea de-a doua pretenție ar fi, în mod obișnuit, împlinit;
- reclamantul ar putea introduce o nouă cerere împotriva unui al doilea pârât (cea formulată împotriva primului a fost, prin definiție, respinsă), apoi împotriva unui al treilea (dacă și a doua cerere se respinge) etc., cu păstrarea obiectului și cauzei, indiferent de termenul scurs de la încheierea actului juridic sau săvârșirea faptului juridic pretins generator al raportului juridic invocat.

După cum se observă, în această a doua interpretare a art. 2.539 alin. (2) teza a II-a, s-ar ajunge în situația în care termenul de prescripție ar fi, pur și simplu, ignorat. Așadar, este necesar ca Înalta Curte de Casație și Justiție să stabilească dacă efectul de întrerupere a prescripției extinctive se produce chiar dacă în noua cerere de chemare în judecată nu se întâlnește tripla identitate (de părți, obiect și cauză) în raport cu prima cerere.

**A doua chestiune** se ivește numai dacă răspunsul la prima întrebare este negativ, adică numai dacă efectul de întrerupere a prescripției extinctive se produce exclusiv atunci când în noua cerere de chemare în judecată se întâlnește tripla identitate (de părți, obiect și cauză) în raport cu prima cerere. Altfel, în lipsa triplei identități, elementele judecate definitiv în primul proces pot avea, cel mult, valoare de probă în cel de-al doilea proces [potrivit art. 434 și art. 435 alin. (2) din Codul de procedură civilă].

În schimb, în cazul triplei identități între cele două cereri de chemare în judecată, chestiunea **este dacă, în judecarea cererii noi, poate fi reanalizată o chestiune litigioasă soluționată definitiv în primul proces**. Soluțiile din primul proces, la care se raportează a doua cerere, potrivit art. 2.539 alin. (2) din Codul civil, sunt cele de:

- renunțare la judecată;
- anulare a cererii;
- perimare a cererii; și
- respingere a cererii.

Dacă în primele trei cazuri nu sunt probleme deosebite, soluționarea pe fond a noii cereri nefiind influențată de hotărârea definitivă din primul proces, în cel de-al patrulea sunt mai multe situații care trebuie avute în vedere.

Astfel, *dacă primul proces a fost și el soluționat pe fond* (prima cerere a fost respinsă ca neîntemeiată), atunci introducerea unei noi cereri de chemare în judecată – cu aceleași părți, obiect și cauză – tinde la a repune în discuție cele judecate definitiv în primul proces. Or, în acest fel sunt ignorate, evident, efectele lucrului judecat, astfel cum sunt ele reglementate de art. 431 din Codul de procedură civilă (nimeni nu poate fi chemat în judecată de două ori în aceeași calitate, în temeiul aceleiași cauze și pentru același obiect și, respectiv, oricare dintre părți poate opune lucrul anterior judecat într-un alt litigiu, dacă are legătură cu soluționarea acestuia din urmă). Concluzia este cu atât mai evidentă cu cât, prin definiție, soluția din cel de-al doilea proces diferă radical de cea din primul (astfel, prima cerere trebuie să fie respinsă, iar cea de-a doua să fie admisă).

*Dacă primul proces a fost soluționat în baza anumitor excepții de fond*, cum ar fi excepția prescripției extinctive, excepția imunității de jurisdicție etc., atunci considerentele reținute la secțiunea precedentă sunt pe deplin aplicabile. De exemplu, dacă prima cerere este prescrisă, atunci situația de fapt nu are cum să se modifice într-o a doua cerere de chemare în judecată care, prin definiție, este ulterioară.

În schimb, *dacă primul proces a fost soluționat în temeiul celorlalte excepții de procedură sau de fond*, cum ar fi excepția lipsei procedurii prealabile, excepția lipsei de calitate procesuală, excepția autorității de lucru judecat, excepția de necompetență, excepția de prematuritate etc., este posibil ca, între momentul soluționării definitive a primei cereri și momentul introducerii celei de-a doua să se fi modificat situația de fapt (de exemplu, a fost îndeplinită între timp procedura

prealabilă, partea chemată în judecată a dobândit calitate procesuală printr-un act sau fapt juridic ulterior soluționării, hotărârea purtătoare de autoritate de lucru judecat a fost desființată, iar procesul se rejudecă, astfel că s-ar putea pune în discuție o eventuală litispendență etc.). În aceste cazuri, autoritatea de lucru judecat a primei soluții nu mai produce efecte în soluționarea noii cereri.

Rezultă că Înalta Curte de Casație și Justiție trebuie să stabilească, sub un al doilea aspect, dacă art. 2.539 alin. (2) din Codul civil constituie, și în ce măsură, o excepție de la art. 431 din Codul de procedură civilă (respectiv, de la efectele autorității de lucru judecat).

**În sinteza celor arătate**, conchidem că art. 2.539 alin. (2) din Codul civil permite următoarele interpretări:

- fie între prima cerere și cea nouă există identitate de părți, obiect și cauză, situație în care:
  - o ori textul constituie o excepție deplină de la regulile autorității de lucru judecat, reglementate de art. 431 din Codul de procedură civilă, deci în noua cerere pot fi repuse în discuție toate problemele tranșate definitiv în primul proces;
  - o ori textul nu instituie nicio derogare de la regulile autorității de lucru judecat, astfel că noua cerere poate privi numai acele probleme care nu au fost tranșate definitiv în primul proces;
- fie între cereri nu trebuie să existe tripla identitate, situație în care textul poate constitui o derogare de la regulile referitoare la prescripția extinctivă (în special în ceea ce privește termenul).

Data fiind situația arătată, respectiv existența mai multor posibile interpretări ale art. 2.539 alin. (2) din Codul civil, este necesară intervenția Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru lămurirea chestiunilor de drept.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,  
ÎN NUMELE LEGII,  
DISPUNE**

Constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

**Art. 2539 alin. (2) din Codul civil poate fi interpretat în sensul că:**

1. **efectul de întrerupere a prescripției extinctive se produce chiar dacă în noua cerere de chemare în judecată sau de arbitraj nu se întâlnește tripla identitate (de părți, obiect și cauză) în raport cu prima cerere?**
2. **dacă răspunsul la prima întrebare este negativ, atunci în judecarea noii cereri de chemare în judecată sau de arbitraj poate fi reanalizată o chestiune litigioasă soluționată definitiv în primul proces?**

Dispune înaintarea către Înalta Curte de Casație și Justiție a prezentei încheieri, la care se vor atașa următoarele înscrisuri, în copie conformă cu originalul:

- din dosarul nr. ..., sentința civilă nr. ... din 09.10.2014 a Judecătorei B., decizia nr. .. din 30.04.2015 a Tribunalului B., decizia civilă nr. .. din 09.12.2015 a Curții de Apel G., cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta (...) și întâmpinarea depusă de pârâta (...), cererea de apel formulată de pârâta și întâmpinarea depusă de reclamantă, precum și cererea de recurs formulată de pârâta și întâmpinarea depusă de reclamantă;
- din dosarul nr. ... sentința civilă nr. ... din 17.03.2016 a Judecătorei B., decizia nr. .. din 07.07.2016 a Tribunalului B., decizia civilă nr. .. din 21.11.2016 a Curții de Apel G., notele de ședință formulate de reclamanta (...) și notele scrise depuse de pârâta (...), cererile de apel formulate de ambele părți și întâmpinarea depusă de pârâta, precum și cererile de recurs formulate de ambele părți și întâmpinarea depusă de pârâta;

- din dosarul nr. ..., sentința civilă nr... din 28.01.2019 a Judecătoriei B., decizia nr. .. din 11.12.2019 a Tribunalului B., cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta (...)și întâmpinarea depusă de pârâta (...), cererea de apel și răspunsul la întâmpinare (filele 88-92 din dosarul tribunalului) formulate de pârâtă și întâmpinarea depusă de reclamantă, cererea de recurs formulată de pârâtă și întâmpinarea depusă de reclamantă, precum și solicitarea recurente-pârâte de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție (filele 40-41 din dosarul curții de apel);

Dispune suspendarea prezentei cauzei conform prevederilor art. 520 alin. (2) C.pr.civ.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică azi, 16.09.2020.

Președinte,  
(...).

Judecător,  
(...)

Judecător,  
(...)

Grefier,  
(...).